

עדויות על פעילות הפרטיזנים

על פעילות המחתרת בגטו קרקוב

לפני שנתגלה המחבוא של דולק, נתגלה המחבוא של חברים שהשתתפו בפעולה וחזרו ממנה. ואז גם אחרי שנתפסו כולם, הגיעו גם למחבוא של דולק, זה היה המחבוא של המפקדה שבו היה נשק, כסף, מדים שבהם השתמשנו. כשהותקף נמצאו שם שני חברים שלנו, דולק ויהודה טננבאום. הם הותקפו והתגוננו. ורק אחרי חילופי יריות שבהם נורו גם גרמנים, השניים התאבדו – לא נהרגו, לא נהרגו. התאבדו בכדורים האחרונים שהיו באקדחיהם. אבל המחתרת לא פסקה ...

בליל חג המולד, קבוצות שלנו התקרבו לבית קפה גרמני, "ציגנריה", בית קפה של קצינים נאצים וזרקו פצצה שהתפוצצה ועשרות גרמנים נהרגו ונפצעו.

רבקה שפינר ליבסקינד

זו הייתה פעילות עם הילה, כי להוריד רכבת זה לא כמו לחתוך חמישה עמודי טלגרף או לשרוף גשר עץ. ברכבת היו לפעמים מאות טנקים, עשרות טנקים ... לפני שהרכבת מתקרבת מפוצצים את המוקש ... אתה שומע את הקרונות ... אחד פוגע בשני ... אתה מרגיש סיפוק מלא.

ברוך שוב

כשיצאנו מהגטו היה פתאום חופש. היינו צעירים וצעירות, ולהילחם בגרמנים זה היה אידיאל. נכון שנהרגו, נהרגו, אבל כל עוד שאתה חיית, נשמת חופש. [...]

כשהלכת לפעולה וחשבת מי אתה, אתה לא היית רק אתה, אתה ייצגת את המשפחה שלך, את החברים שלך, את כל אלה. כאשר ירית מתוך מקלע או מתוך תת-מקלע, ירית בשביל להרוג. כאלה היינו. עד שהתאוששנו לקח שנים.

יוסף חרמץ